

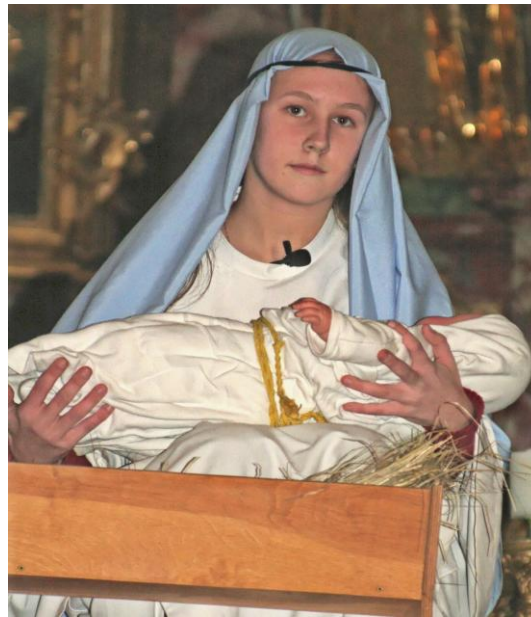
ANDRÁS + KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

V. évfolyam 4. szám

2008. Advent - Karácsony

*Egy leányka jár sötétben,
Tétova röpke árny.
Valamit vár
Mit Ő sem tud még,
De érzi-érzi közeledtét.
Hogy élete nincs hiába
Valaminek jönnie kell!
Jönni a mindenségnek
A nagy- nagy csodának.
Lepihen már, esteledik
Ágyán imára kulcsolja kezét,
Lelhunytja sóvárgó szemét.
De kél már a nap,
S vele eljön Isten angyala,
Hogy kimondja végre :
Üdvözlégy Mária!*

Várákozunk

Istenünk:

mindannyian várunk. Előre tekintünk a jövőre.

Napjaink forgatagában érezzük a felelősséget: készen kell lennünk mindig, hogy számot adjunk arról, amit életünkben tettünk.

Add, hogy sose felejtjük: ez a világ, amelyben élünk, nem a végső állapot.

Add, hogy mindig világosan lássuk: emberi életünk rászorul a Te fölemelő jóságodra, a te irgalmadra.

Kérünk, segíts, hogy készen lehessünk: add, hogy ne nehezdedjék el szívünk, add, hogy megállhassunk az Ítéző színe előtt.

Köszönjük, Urunk, hogy ismét advent van, köszönjük, hogy felébresztesz minket Fiad figyelmeztető Igéjével.

Add, hogy józanul gondolkodjunk és virrasztva imádkozzunk, és így várjuk eljöveteledet.

Korzenszky Richárd OSB.

sokáig ülni! Egyáltalán taníthat-e csend vesz körül? Különben

>> folytatás a 2. oldalon >>

„Szoktatom szívemet a csendhez

/József Attila/

Amikor a vizsgatánításomat tartottam kicsit megcsúsztam az idővel, és a tervezett feladatokat negyed órával előbb befejeztem. Mentő ötletem támadt, és kértem a gyerekeket, hogy vegyék elő a füzetüket, és csendben rajzoljanak. A bíráló tanáraink elemezték az órát, és kiemelték, hogy milyen jó, hogy hagytam időt a csendes rajzolásra, mert a hittan órák egyik célja lehetne, hogy megszeretessük a gyerekekkel a csendet! Hát a leckét megkaptam! Hogyan szerettessem meg a gyerekekkel a csendet? Hiszen a gyerek nem tud egy helyben, ölbe tett kézzel ható-e a „csendszeretet”? Miért fontos? Szeretem-e én magam, hogyan tanítsam? Persze nem csak a hittan órákon, hanem itthon a saját gyerekeimnek is?

Advent, a bűnbánat, a csend ideje

Az ádvent, a latin *adventus* 'eljövétel'szóból alakult ki. Az egyházi év első része, a karácsony előkészítő időszaka. A mai római liturgiában a dec. 25. előtti 4 vasárnap, és a közéjük eső hétköznapok. A IV. században, a gallikán liturgia területén alakult ki. Amikor még vízkeresztkor kereszteltek, a keresztelésre szóló 3 hetes előkészületi idő volt. Az V. századtól dec. 25. került előtérbe, az advent átkerült karácsony elé, megnyúlt, 6 hetes lett, Szent Márton napjától dec. 24-ig tartott. Róma Szent Simplicius pápa idején fogadta be 4 vasárnapos változatában. >>folytatás a 3. oldalon >>

Gratulálunk

Korzenszky Richárd perjel úr a magyar oktatás és köznevelés kategóriában Prima Primissima díjat kapott 2008. december 5-én, pénteken a Művészetek Palotájában. Ez a díj elismerés azért a munkáért, amelyet tíz esztendeig igazgatóként végzett a Pannonhalmi bencés gimnáziumban, perjele volt az ottani főapátságnak, miniszteri biztosként és a Magyar Katolikus Püspöki Kar Iskolabizottságának elnökhelyetteseként fontos szerepet vállalt az oktatásszervezésben. Többek között a Maradj velünk, a Páternosztér, az Úton vagyunk című kötetek szerzője. 1994 óta a tihanyi apátságot szellemi központtá tette. A díj átvételekor Richárd atya köszönetet mondott az Úrnak, szüleinek, szerzetes társainak és munkatársainak. A felelős pozíciót betöltőkhöz kérelemmel fordult: ne hagyjuk az iskolát, a kis falvak iskoláit, ne hagyjuk a pedagógusokat, azokat, akik emberekkel foglalkoznak, orvosokat, lelkipásztorokat. Fogjuk meg egymás kezét, így lesz jövőnk.

Ünnepi koncertek

December 14. 16.00

**A Tihanyi Bencés Apátsági
Templom énekkarának adventi
áhitata**

December 26. 16.00

Karácsonyi hangverseny
Hoffmann László (orgona)
Hoffmann Ágnes (hegedű)

Január 1. 16.00

Újévi orgonahangverseny
Mali Katalin

Hildebrandt atya Pannonhalmára költözött

Polán Géza Hildebrandt atya lelkipásztori szolgálatát befejezve visszaköltözött Pannonhalmára az anyamonostorba.

Kilencévnnyi tihanyi szolgálatát október 12-én reggel, utolsó tihanyi szentmiséjén köszönték meg a képviselőtestület tagjai az egész egyházközség nevében. Hildebrandt atya népszerű ember volt Tihanyban, akinek alakját szívesen idézi fel felnőtt és gyermek, tihanyi és turista egyaránt. A személyiségét leginkább jellemző és meghatározó tulajdonsága az, hogy szereti az embereket. Ezért szólította meg a turistákat a templom előtt, ezért köszönt rá mindazokra, akikkel találkozott, ezért várta a kijövőket a nagymise után. Szenvedélyes természet-szeretétét Tihanyba is magával hozta: amíg egészsége engedte, minden délután gyalogtúrára indult, bejárta, felderítette a félsziget rejtett zugait is. Eközben természettudományos felkészültsége és érzékenysége, történelmi tudása révén sok mindent felismert, ami a helyben lakók figyelmét elkerülte. Így azonosította be a régi térképeken szereplő Örtornyok helyét, és foglalkozott a Tihannyal kapcsolatos történelmi személyek – például Szent Ányos és Bölcs Jaroszláv nagyfejedelem – életének kutatásával. Kivételes tehetséget kapott ahhoz, hogy hamar a társaság központja legyen és felvidítsa a körülötte lévőket. Anekdotázó hajlama a szőlőhegyi pincéknél virult ki leginkább, amelyeket szívesen keresett fel, és miután az invitálásra humorral válaszolt, a finom tihanyi bort nevetető történetekkel köszönte meg. Egykori tanítványait tihanyi évei alatt is számon tartotta, látogatásai alkalmával szívesen kalauzolta őket. Jómagam számtalanszor tanúja lehettem annak, hogy diákjai milyen szeretettel ragaszkodtak egykori osztálytársaikhoz. Hildebrandt atyának szép számú, a világi emberekre jellemző tulajdonságai sohasem kérdőjelezték meg számomra Hildebrandt atya mély lelkipásztori elkötelezettségét: amilyen közvetlen, humoros volt mindennapi emberként világi környezetben, annyira komoly és felelősségteljes papként. Amióta erejének fogyását érezte, különös gonddal és fegyelemmel készült a szentmisékre. A tihanyi betegek és öregek lelki gondozójaként mindig jó kedéllyel vitte hozzájuk Krisztus testét, valamint a vigasztaló – akár nevetető – szót, még akkor is, ha betegségének terhét érezte. Hildebrandt atya közvetlen egyéniségével, elragadó humorával, elhivatott lelkipáztorként kilenc éven át gazdagította Tihany népének lelkét – személyválogatás nélkül. Most, hogy 80 évesen nyugalomba vonult, imádkozunk gyógyulásáért – ezzel köszönjük meg a nálunk töltött éveket és az értünk tett szolgálatot!

Isten áldása kísérje további életét is!

Bakos Péter

„Szoktatom szívemet a csendhez” >>Folytatás az 1. oldalról
Ha saját gyerekkoromra visszagondolok, nagyon szerettem az olyan felnőtt mellett lenni, akiből sugárzott egyfajta nyugalom és csend. Aki maga is belső csendben élt! (Ezt megérik a gyerekek!) Talán

egyfajta biztonságot éreztem mellette, és ezért szép lassan én is megnyugodtam, és lecsendesedtem! Azt hiszem, igaza van József Attilának, amikor azt mondja, hogy a csendhez folyamatosan szoktatni kell magunkat. Nem lehet egyszer és mindenkorra megtanulni, hanem újra és újra el kell csendesednünk. Ezt a vágyat taníthatjuk meg a gyerekeinknek. Próbáltam utána nézni szakirodalmakban, hogy hogyan lehet csendre tanítani a gyerekeket, de így konkrétan egyik könyv sem foglalkozott ezzel a témával. Kiemelte viszont a *monotonitást*, a *megfelelő-elegendő időt* és a *megszokott ritmust*. A monotonitás azt jelenti, hogy valamit tesz, készít, amire már nem kell annyira figyelnie, de mégis kapcsolja. Ilyen lehet a rajzolás, a mesehallgatás, diótörés, gyöngyfüzés...stb. Lényeg hogy egyszerre csak egy tevékenységet folytasson és azt kitartóan, sokáig! (Legfeljebb csendes zenét hallgathat, de az se baj, ha csend van közben.)

A megfelelő és elegendő idő megválasztását feltétlenül tőlünk tanulja a gyerek. Mikor mire van időnk, mi fér bele az időnkbe: most nyugodtan faraghatsz, olvashatsz, mert van rá időnk! A megszokott ritmus szorosan kapcsolódik az előzőekhez. A napok, hetek és az évek egyformasága - kikapcsolva ezzel a rohanás, és a villámötlek, villám alkalmazkodás terhét - segít a gyerekeknek, hogy bátran belemélyedjen abba, amit csinál! Merjen tervezni, és kiteljesedni!

Miért jutott eszembe pont most adventben ez a témakör? Az advent is bőjti időszak, de talán inkább a jócselekedetekre, az örömszerzésre figyelünk inkább! Szoktathatjuk szívünket a csendhez! Hogy azután ne feszegetve álljunk a karácsonyfa alatt, amikor belépünk a betlehemi jászol csendességébe!

Áldott, csendes szép karácsonyt mindannyiunknak!

(Cs. T. Hanna)

Isten ereje – Gábriel

Gábriel (Gibor) talán a legismertebb Arkangyal Isten főangyalai között. Szerepel az Ó- és Újszövetségben. A megbízatására utaló mondatot az Ószövetségben olvashatjuk: „Általad jő el a Szentlélek.” Teljhatalma van az Édenkert, a kígyók és a Kerubok fölött. Az Újszövetségben, Lukács Evangéliumában kulcsszerepe van Jézus születésekor, és az azt megelőző időszakban, a várakozás idején. Ő adja hírül Keresztelő Szent János születését Zakariásnak, majd keresi fel Máriát, hogy közölje vele Isten rendelését. Jézus születése után ő adja hírül a pásztoroknak: „Ma született megváltótok, Krisztus az Úr, Dávid városában.” A kételkedő Józseffel, Mária jegyesével ő közli az örömhírt: „... a benne fogant élet a Szentlélektől van.” (Mt. 20-21.) Gábrielt az iszlám vallás is tiszteli, hitük szerint ő tárta fel Mohamed prófétának a Koránt. A zsidó hagyomány szerint ő választotta szét a Vörös-tenger vizét. Gábriel az igazság angyala is. Ha valakit akár lelkileg, akár fizikailag bántalmaznak, hozzá kell fordulni. Köszönjük Gábriel küldetésed maradéktalan teljesítését, amellyel Jézusnak, Isten fiának földi megtestesülését elősegítetted!

Cs. Zsolt

Hej halászok, tihanyi halászok...

Október 25. Garda fesztivál, az új bor és a látott hal megáldása. A templomban az ünnepi asztal készen várja az érkezőket. Bevonulnak a lovagrendek, díszes, szép ruhában. Mögöttük szerényen az idős halászbemberek behozzák az áldásra szánt halat. Nézem arcukat, melyen szinte maga a Balaton látszik. Minden szépségével, szelével, viharával. Vajon milyen lehetett a halászélet, ez az embert próbáló mesterség hajdanán? Erről kérdezem Varró János bácsit, egyik tanúját ezeknek a letűnt időknek.

- Hogyan indult, hogy kezdődött a tihanyi halászkor egy napja, mikor kezdték a munkát?

Ahogy megpirkadt, mi már a kikötőben voltunk. Megkezdtek az előkészületeket, leszedték a hálót, az kb. fél óra volt. Aztán kimentünk a vízre, az első időkben még úgy evezünk ki, később kaptunk egy motorcsónakot, ami kihúzott bennünket. A nagy, motoros hajót csak később állították be.

- Előre kiadták merre, a Balaton melyik részén halásszanak?

Nem, ezt mindig az idő és a széljárás függvényében döntöttük el, és mentünk a legmegfelelőbb helyre.

Nekünk is érdekünk volt, hogy a legjobb helyre menjünk, mert a munkaidőnk kötetlen volt. Addig voltunk kint, vagy mentünk ki többször is, amíg meg nem fogtuk az arra a napra előírt mennyiséget. A vezetőség mondása volt: Nem baj, ha nem megyünk ki, csak hal nélkül ne jöjjünk vissza.

- Rangok, beosztások voltak a haláshajón?

Volt a halászmester, és a helyettes. A halászmester a nagy hajón volt, helyettese a kis hajón. A kettő közé volt kifeszítve a háló. Úgy is hívtuk őket, hogy kis hajós és nagy hajós. De funkciója, feladata minden embernek volt, ki a hálónál ki a lapátoknál tevékenykedett. A kis brigádnál 9 ember, a motoros hajón 15 fős volt a legénység.

- Hogyan történt a hal kiosztása, könnyen hozzájuthatott a falu népe?

A tihanyi telep vezetője mindig felvette előzőleg a rendelést, és megmondta, neki mennyi hal kell arra napra. Ebbe bele volt kalkulálva az is, mennyit tud eladni a lakosoknak. Éttermek, vendéglők szoktak rendelni, voltak „kofák” is, akik az itt megvett halat vitték a környező falvakba, vagy a Bakonyba a bányász településekre. Volt, aki biciklivel vitte a halat akár 50 kilót is más falukba, hogy ott eladja. A tihanyiaknak le kellett jönni érte a Halásztelepre, és így a megadott időben bárki hozzájuthatott. Sokszor már várt bennünket a nép, amikor partot értünk. Ami maradt, le kellett vinnünk az első időkben Szántódra, majd később Siófokra.

- Jártak-e télen is halásznál, meddig járt ki a haláshajó?

A Balaton olvadásától egészen a jegesedésig kijártunk, kivéve a tilalmi időszakot április 20. és május 20. között. Három évig jég alatt is halásztunk, de ez nem volt gazdaságos. Inkább csak azért kellett, hogy tudjunk valamit csinálni télen is. Meg is szüntették, főleg a veszélyei miatt. A hajógyárban az 50-60-as években elkezdtek a jégtörők gyártását, a sok próbaúttal annyira összetörték a Balaton jegét, hogy veszélyes volt rámenni. Már nem tudott a jég megfelelően visszafagyni.

- Volt-e kimondottan karácsonyi hal, amikor azért mentek ki, hogy az ünnepi igényeket kielégítsék?

Így, hogy karácsonyi hal nem volt. Nálunk a tervteljesítés volt, ha nem volt meg az éves terv, gyakran decemberben is, vasárnapokon is ki kellett menni. Emlékszem, még legényember voltam, akkor Pető István, Szalai Gyula, Kötél József voltak az idősebb halászok, a szilveszter éjjel Zamárdi partjainál ért bennünket. Együtt énekeltük a Himnuszt a Balaton fölött. Ott köszöntöttük az újévet!

Közel egy újabb esztendő, és mit is kívánhatnánk mást élő legendává vált nagy halászaiknak, mint Boldog Áldott Új Évet! Kívánjuk nekik, még sok szilveszter éjszakán énekeljék a Himnuszt, ha nem is haláshajón, de családjuk, barátaik körében!

Csizmazia Zsolt

Advent, a bűnbánat és csend ideje >> folytatás az 1. oldalról >>

Alapjólata mindmáig a megtestesülésben közénk érkező Krisztus várása. Az advent kiemelkedő napjai a 3. *Gaudete* 'örvendetes' vasárnap, és a dec. 17 – 24. közötti hét. A Mária tisztelet megnyilvánulásai a hajnali misék, és az „Ó-antifonák”. Az Úr eljövételére bűnbánó lélekkel készülünk, ezért az advent böjti idő. A latin egyház területein hús- és tejtermék tilalom volt. 1774- ben az Osztrák – Magyar Monarchia területére XIV. Kelemen pápa csak a szerdai, pénteki és szombati szigorú böjtot írta elő, ami 1918-ig volt érvényben. 1956-ig dec. 24. karácsony vigíliája volt szigorú böjti nap. Az adventi időszak kezdetét sokáig harangszóval jelezték. Ez figyelmeztetett a 2 napos (szerda – péntek) egyes helyeken a szombati hústól való tartózkodásra. Az adventi időszakban kerültek a zajos mulatságokat, táncot, lakodalmat sem tartottak. Ilyenkor számos kocsmában csak utasokat szolgáltak ki. Az advent vallásos alaphangulatát a hajnali mise, a *roráte* jelenti. Sok helyütt szokás volt, hogy a gyermekek énekszóval, csengetéssel költögettek a híveket, hogy a korai szentmisére odaérjenek. A legújabb kor adventi szimbóluma az adventi koszorú. 1840-ben J. H. Wichem evangélikus lelkész imatermében felfüggesztett egy székérekereket, s rajta minden nap egy gyertyával többet gyújtott meg. A falakat fenyőgallyal díszítette. Később a kereket koszorúvá alakították, a köréje font fenyőgallyakkal. Már csak négy gyertyát használtak advent négy vasárnapját szimbolizálva. Adventben, az Úr eljövételére várva próbáljunk mi is elcsendesedni lelkünkben, így készülve az Úr eljövételére. Vállaljunk több feladatot. Jó alkalom erre a hajnali miséken való részvétel, a csendes imádkozás. Gyermekeknek a pásztorjáték próbái, amely felkészíti, befogadóvá teszi lelküket a karácsonyi misztérium könnyebb megértésére. Végezzünk jócselekedeteket! Viselkedjünk úgy, hogy mi magunk legyünk a karácsonyi ajándék embertársaink számára!

Csizmazia Zsolt forrás: Magyar Katolikus Lexikon

Bruno Ferrero: Az ajándék

Csípős, hideg nap volt. A pásztorok a tűz mellé húzódtak. Az új király születésének a híre, amit épp az imént egy fényes szárnyú angyal közölt velük, nagy felbolydulást keltett köztük. El akartak menni hozzá, hogy kifejezzék hódolatukat iránta, valamint hogy békéért és üdvösségért könyörögjenek bölcsőjénél. Fülöp, a legkisebb bojtár is hallotta az angyali híradást és máris azon törte a fejét, milyen ajándékot vigyen a Betlehemi Gyermekeknek. De ha a pásztorok mind elmennek, ki vigyáz majd a báránycákra? Nem lehet őket egyedül hagyni! Senki sem akart azonban lemondani az újszülött Király meglátogatásáról. Végül az egyik pásztorok támadt egy ötlete: az maradjon otthon a báránycákát őrizni, aki a legkönnyebb ajándékot vinné. Nyomban szaladtak a mérlegért, odavitték a tűzhöz. Sorra mindenki rárakta az ajándékát. Az egyik egy tejjel teli hatalmas sajtárt hozott, hozzá malomkeréknyi sajtot. A másik egy óriási kosarat, tele almával. A harmadik egy óriási nyaláb tűzifát tett a mérleg serpenyőjére, hogy az majd jó sokáig melegen tartsa az istállót. Már csak Fülöp volt hátra. Szomorúan nézte az apró lámpáját, egyetlen kincsét. Azt akarta ajándékba vinni a királyi Gyermekeknek. De nagyon keveset nyomott a mérlegen. Egy pillanatig habozott, majd kezében a lámpással beleült a mérleg serpenyőjébe és ezt mondta: - Én vagyok a Király ajándéka! Egy éppen megszületett gyermeknek egész biztosan szüksége van valakire, aki viszi a lámpását.

A tűz körül mély csend támadt. A pásztorok leesett állal nézték a fiút a mérlegen, úgy meglepődtek a szavaitól. Egy bizonyos lett: semmi esetre sem Fülöp maradt otthon báránycákát őrizni.

Az ajándék te magad vagy, nem a hozott dolgok.

BöbeSanyi

Regös nap Tihanyban

November végén, 300 résztvevővel rendezték meg a tihanyi cserkészek a már hagyományos regös napot az általános iskolában. Székesfehérvárról, Veszprémből, Zircről, Pécsről, Kőszegről, Siófokról, Polgárdiból és még ki tudja hány városból érkeztek kicsik és nagyok, hogy kipróbálhassák magukat majdnem 20 fajta kismesterségben, népdalt tanulhassanak és este a táncházban táncolhassanak. „Átesett a tűzkeresztségen” és megalakulása óta először nyilvánosan is fellépett a Hegyenjáró Tihanyi Ifjúsági és Felnőtt Táncsoport, mégpedig fergeteges sikerrel. Nádai Béla bácsi (Bla bá) előadása a gyermekkoráról, a budapesti háborús évekről és a kommunizmus első éveiről, az akkori egészen más világról, nemcsak a kicsiknek volt élmény. Sok ember munkájára volt szükség, köszönet a főszervezőknek: Mali Katának, jobb kezének: Csizmazia Búlcúnak, bal kezének: Mátyási Arnoldnak, a takarítónőknek, a mestereknek, az apátság konyhájának, a cserkészeknek.

Bartus Sanyi

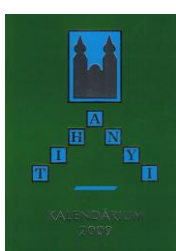
Forró nyári **A templom humora** vasárnap, a 10 órás szentmisén a templom zsúfolásig tele hívekkel. A vasrács zárva. A téren turistacsoportok, kíváncsiskodók özönlének. Jön egy úriember: - Be akarok menni! A teremőr udvariasan válaszol: - Elnézést uram, szentmise van. Most nem lehet bejönni. – Hallatlan – jön a válasz. Még a színházba is beengedik a későn érkezőket.

A teremőr nyugodtan válaszol: - Igen uram, a szünetben. De ez egy felvonásos darab!

Németh Imréné Rozál

**MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ISTENTŐL
MEGÁLDOTT SZÉP KARÁCSONYT, ÉS BOLDOG ÚJ
ÉVET KÍVÁN AZ ANDRÁS+KERESZT
SZERKESZTŐSÉGE!**

Könyvajánló

A tihanyi kalendárium már kapható az apátság üzleteiben, sok érdekes írással Tihanyról az apátság életéről. Megjelent Richárd atya szent-

földi útijegyzete, „Az Úr házába felmegyünk” címmel, sok szép képpel illusztrálva. Mindkét könyvet szívből ajánljuk mindenkinek akár karácsonyi ajándékként, akár otthoni könyvespolcra!

† Halottaink

Csizmazia Márton	Kovács Anna férje	élt: 88 évet
Csizmazia Vince	Varga Gizella férje	élt: 54 évet
Baranyai Erzsébet	Szabó Jenő özvegye	élt: 75 évet
Pálfi Erzsébet	Baranyai Károly özvegye	élt: 95 évet
Singhoffer Béla	Bodó Éva férje	élt: 67 évet
Pálfi Lajos	Katona Éva férje	élt: 62 évet

**A Tihanyi
Római
Katolikus
Egyházközség
időszaki lapja**

A kiadásért felelős:
Dr. Korzensky Richárd
Szerkesztik:
Bartus Sándor
Csizmazia Zsolt
Cs. Török Hanna
Horváth Terézia

**Tihanyi Bencés
Apátság**

Kedves Testvérek, Tisztelt Olvasók!

A karácsonyi történetben különös ellenfényként mutatkozik az egyébként jól ismert megjegyzés: **„nem volt számukra hely a vendégfogadó háznál”**. Annyira kicsiszolódott már bennünk a karácsonyi történet, hogy sokszor csak átsiklunk, ezen súlyos megállapítás felett. Pedig éppen ez által lesz a karácsonyi történet igazán drámai történetté. Miért is nem volt helyük? Vannak erre logikusnak tűnő válaszok: az összeírás miatt

óriási tömeg volt Betlehemben, egyszerűen nem volt pénzük megfizetni egy korrekt szállást, vagy talán a rokonaik nem fogadták be őket.

Persze itt még ennél is többről van szó: az, hogy Jézus végül is kiszorult a jászolba, ez bizony kezdete volt valaminek. Az Ő egész földi életére ez lesz a jellemző: nincsen számára hely!

János evangélista, az egész eseményt látva maga előtt, nem a betlehemi történetet mondja el, hanem azt, hogy a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be, a saját világába jött és az övéi nem fogadták be. Arról van tehát szó, hogy a testté lett ige kiszorult a világ életéből. A zsidókhöz írt levélben fogalmazza meg a szerző azt a mondatot, hogy a kapun kívül szenvedett, a szent városból is kiszorult, mert hiszen őt akkor megátkozták, átkozott halállal halt meg, kívülre rekedt, még a halálban sem kapta meg azt, ami megjár minden embernek.

És ez adja a rendkívüliségét igazán a karácsonyi történetnek, mert valóban az emberek rendjén kívüli esemény történt akkor, ebben az elutasításban kezdődött az üdvözítés nagy munkája. Sokan vallják ma, hogy az élet működik Krisztus nélkül is. Működött annak idején is, mert a birodalom jól volt szervezve, mindenki tette a dolgát, nem volt Rá szükség. Ugyanakkor van egy nagy ellentmondás ebben a vélekedésben, történetesen az, hogy az egész emberi szellemtörténet nagyrészt arról szól, hogy kétségbeesetten keresi az ember az üdvösségét, keresi az Istent, keresi a végső igazságot. Ez a nagy kérdés 2008-ban is: **miért nincsen helye Jézusnak egy ilyen helyzetben?**

Nos azért, mert nagyon szűk lett a tér az emberi szívekben. Az a tapasztalatunk, hogy az emberek számára is egyre kevesebb a hely, nem hogy Krisztus számára! Szeretteink számára is fogy a hely odabent. Ez a szomorú tapasztalat. Kiszorulnak még a szívünknek kedves dolgok is, és végül kezdjük átélni, hogy önmagunk számára sincs már hely! A 40. zsoltár tökéletesen kimondja, hogy még „a szívem is elhagyott engem.”

Igy válik az ünnep pusztán emlékezéssé, arra emlékszünk, hogy egyszer volt szívünk. Karácsonykor három napig nagyon sokan arra gondolnak, hogy milyen jó volt, amikor még volt szívünk. Csakhogy az élet másról szól!

Hála az Istennek, hogy itt nem ér véget a történet, sőt azt mondja az angyal, hogy jelet kaptok: **„találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. Kettős üzenete van a jászolokban fekvő gyermeknek:**

a kiszorított gyermek képe, a mi elveszettségünknek a bizonyítéka, jel a szív nélküli emberről. De ugyanakkor ez a gyermek a megváltásnak a jele is: a világosság a sötétségben fénylik és az nem tudja elnyelni azt. Pontosan ez a karácsony öröme, hogy Isten az által fogad magához, akit mi nem tudunk, nem akarunk befogadni, éppen ezért Ő fogad be minket. Ez az evangélium az, amelyik képes áttörni a sötétség súlyos mélységein, a szívek kemény zárain.

Nem az történt karácsonykor, hogy a világ elutasította Krisztust, hanem az, hogy a testet öltésben Isten elfogadta a világot! De mért is tette ezt? Azért, hogy végre a nyugtalanság megszűnjön, hogy az Istentől befogadott ember egyszer csak megtapasztalhassa, hogy visszakarta a szívét.

Ezekben a napokban ezzel a hálás szívvel gondoljunk arra, Aki a betlehemi istállóban azért jött a világra, hogy küldetését betöltve megváltsa a világot!

Áldást, békeességet - kegyelemteljes karácsonyi ünnepszentelést kíván:

**Császár Attila
református lelkész**

*****

*****

ISTENTISZTELEK RENDJE

**December 21-én, du.2 órakor
ÁDVENT IV. vasárnapján**

**December 25-én, KARÁCSONY I. napján
du. 4 órakor
Ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással**

**2009. Január 1-én, ÚJÉVI istentisztelet,
du. 2 órakor**

